

मध्यस्थास्थितः स नैव तपितापुत्री क्लृप्तोच्छेदो वै बभूविति त्वर्थः ॥ ३४ ॥ अजलं सत्येन कर्मणा तथा हि कर्मठाः प्राहुर्न कदाचिदनीदृशं जगदिति ॥ ३५ ॥ एवमुक्तस्त्विति अयं भावः एकसप्तत्या चतुर्युगेऽप्येकोऽमनुर्नश्यति तस्येदानीमष्टाविंशतितमो युगपर्यायोऽनुकृतिरिति तत्रोक्तरीत्या चतुर्युगेऽनैर्द्वीसंयमित्युक्तं तद्वत्तः उदीच्यास्तु न प्रवृत्त इत्याशयेन इन्द्र उदीचीं गतः बलिस्तु भ्रष्टश्चैव दक्षिणां गतः ननु पूर्वोक्तस्याः भ्रष्टैश्चैव तेषामपि पुरीणां सदैवोच्छेदो दृश्यते नोक्तकर्मणेत्याशङ्क्याह इत्येतदिति अनहंकार इ

यथेष्टं गच्छेदत्येद्रस्वस्ति तेस्तु महासुर ॥ आदित्यो नैव तपिता कदाचिन्मध्यतः स्थितः ॥ ३४ ॥ स्थापितोऽस्य समयः पूर्वमेव स्वयं भूवा ॥ अजसं परियात्येष सत्ये नावतपन्नजाः ॥ ३५ ॥ अयं न तस्य षण्मासानुत्तरं दक्षिणं तथा ॥ येन संयानिलोकेषु शीतोष्णे विस्तृजन् रविः ॥ ३६ ॥ भीष्म उवाच एवमुक्तस्तु दैत्यैर्द्रो बलिरिद्रेण भारत ॥ जगाम दक्षिणा माशामुदीचीं तु पुरंदरः ॥ ३७ ॥ इत्येतद्वलिना गीतमनहंकारं संज्ञितं ॥ वाक्यं श्रुत्वा सहस्राक्षः खमेवारुरुहेतदा ॥ ३८ ॥ इति श्री

महाभारते शांतिः ० मोक्षः ० पः ० श्रीसन्निधानो नाम पंचविंशत्यधिकद्विंशततमोऽध्यायः ॥ २२५ ॥ ॥ ३९ ॥

भीष्म उवाच अत्रैवोदाहरंती ममिति हासं पुरातनं ॥ शतक्रतोऽश्रंसं वा दं नमुचेऽश्रयुधिष्ठिर ॥ १ ॥ श्रिया विहीनमासीनमक्षोभ्यमिव सागरं ॥ भवाभवज्ञं भूता नामित्युवाच पुरंदरः ॥ २ ॥ बद्धः पार्श्वैश्च्युतः स्थानाद्विषतां वशमागतः ॥ श्रिया विहीनो नमुचेऽश्रयुचो न शोचसि ॥ ३ ॥ नमुचिरुवाच अनिवार्येण शोके न शरीरं चोपतप्यते ॥ अमित्राश्च प्रहृष्यंति शोकेनास्ति सहायता ॥ ४ ॥ तस्माच्छक्रनशोचामि सर्वेऽद्य वेदमंतवत् ॥ संतापाद्भ्रश्यते रूपां संतापाद्भ्रश्यतेऽश्रयः ॥ ५ ॥ संतापाद्भ्रश्यते चायुधं मथैव सुरेश्वर ॥ विनीयस्व लुतहुः स्वमागतं वै मनस्यजं ॥ ६ ॥ ध्यातव्यं मनसा हृदयं कल्याणं संविजानता ॥ यदा यदा हि पुरुषः कल्याणं कुरुते मनः ॥ तदा तस्य प्रसिध्यंति सर्वार्थानां त्रसंशयः ॥ ७ ॥

तिसंज्ञाभात्रं वाक्यस्य किं तु किंचित्साहंकारमेवेत्यर्थः एवं चात्र त्रयः पक्षाः उपन्यस्ताः निरहंकारस्य युगपत्सर्वोच्छेदः पुराणांतरसंमतः साहंकारस्यैव सत्यतुन कदाचिदप्युच्छेदोऽस्ति यथोक्तं वासिष्ठे यत्राहं त्वं जगत्तत्र पूर्वमागत्य तिष्ठति तत्र रेणुदरे पीडितः पश्यति तस्माज्जगत्त्रयमिति साहंकारस्यापि विवेकिनो बलेः कर्मिकनाशायुक्तं जगदिति श्रुत्वा उदीचीं प्राप्य श्रुतियुक्तिबलेन पर्यालोच्य ब्रह्माकाशं आरुरोह ॥ ३८ ॥ इति शांतिः ० मोक्षः ० पः ० श्रीसंनिधानो नाम पंचविंशत्यधिकद्विंशततमोऽध्यायः ॥ २२५ ॥ ॥ ३९ ॥ अत्रैव अनहंकारत्वेऽप्येव ॥ १ ॥ भवाभवज्ञं उत्पत्तिप्रलयज्ञं ॥ २ ॥ सहायता शोकस्य दुःखापनोदे हेतुत्वं नास्तीत्यर्थः ॥ ३ ॥ श्रियः सकाशात् ॥ ५ ॥ विनीय निरस्य ॥ ६ ॥ लब्धं तत्स्थं स्वप्नं कल्प्याणं मोक्षं ॥ ७ ॥